

[Thøstrup.]

årsoversigt, hvor det tydeligt og klart påpeges, hvilke farer den nuværende boligpolitik medfører for landets økonomi. Jeg tillader mig med den højtærede formands tilladelse at citere, hvad der siges herom; det står på side 46:

„Opmærksomheden samler sig i sidstnævnte henseende især om bygge- og anlægsvirksomheden, hvor dette pres forekommer mest udtalt, men som også er det område, hvor staten i kraft af sin egen byggevirksomhed og de bestående reguleringer har størst mulighed for at gribe ind. Der kan i denne forbindelse være grund til at fremhæve, at en del af baggrunden for den stærke efterspørgsel efter boligbyggeri er at søge i uligevægten på boligmarkedet, som er blevet langt stærkere udtalt under de sidste års indkomststigning.“

Jeg synes, dette tydeligt viser, at det er nødvendigt for os at gå i gang med en ordning af boligpolitikken. Ved at få orden på disse forhold ville vi fjerne et af faremomenterne for vort lands økonomi.

Kai Moltke: Først lige et par bemærkninger til den ærede ordfører for socialdemokratiet, hr. Axel Ivan Pedersen, som spurgte, om jeg havde fuldmagt fra boligforeningerne til at optræde som deres repræsentant her. Hvis det ærede medlem hermed mener, at man har overdraget mit parti i særlig grad at være ordfører for dem, er det naturligvis ikke tilfældet. Men både det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen og jeg har dog som medlemmer af folketingsudvalget fået en henvendelse, hvori Fællesorganisationen gør opmærksom på, at det, som her er foreslået, er ganske utilstrækkeligt, og hvor man stiller en hel række andre forslag. Forskellen mellem det ærede medlem og mig er kort og godt den, at jeg gør opmærksom på disse forbehold og stiller ændringsforslag på baggrund af denne henvendelse. Intet menneske på jorden havde gjort det umuligt for den socialdemokratiske ordfører at gøre det samme. Han gør det blot ikke, og så er følgen den, at jeg er alene om at repræsentere de synspunkter, som er blevet fremført. Andet lå der ikke i, at jeg sagde, jeg optrådte som repræsentant for Fællesorga-

nisationen; jeg optræder i overensstemmelse med Fællesorganisationens bedømmelse af spørgsmålet og de forslag, som er blevet stillet.

En anden ting, som naturligvis mest har historisk interesse, er spørgsmålet: hvem vidste noget om, at diskontoforhøjelsen kom lige efter, at ændringen i boligstøtte-loven var blevet vedtaget ved tredje behandling i fjor? Vedtagelsen fandt sted fredag, nationalbanken traf sin beslutning om 1 pct.s diskontoforhøjelse lørdag, og søndag proklamerede samtlige blade her i landet, at diskontoforhøjelsen var blevet en realitet.

Jeg kender selvfølgelig ikke den indre forretningsgang mellem regeringen og det socialdemokratiske parti — det er vel en slags hemmelighed — men jeg ved, at en beslutning om diskontoforhøjelse dårligt kan gennemføres, uden at regeringens bankkommissær har været vidende om og deltaget i disse drøftelser, og jeg kan ikke tænke mig, at forholdene i regeringen skulle have været så kaotiske, at den højtærede bankkommissær, som er medlem af regeringen, ikke skulle have forelagt disse ting for sine ministerkolleger. Hvis det er tilfældet, vil jeg med glæde modtage oplysninger herom, altså at hele den øvrige regering var ganske uvidende. Den socialdemokratiske ordfører siger: jeg ved ikke noget. Det må virkelig blive et indre parti-anliggende, om man fortæller sine ordførere, hvad man har i sinde at foretage dagen efter, at man tager et standpunkt her i folketinget.

Så kun et par korte bemærkninger til den højtærede boligminister, som sagde, at det med at give erstatning for den rentestigning, vi har haft siden december 1958, måtte være en fortaelse, selv om han ikke betvivlede, at jeg citerede rigtigt. Mit spørgsmål den 8. november 1961 gik netop ud på, om man agtede

„at fremsætte forslag om en forhøjelse af m²-tilskuddet i boligstøtteloven til dækning af stigningen i rente og kurstab, indtruffet efter vedtagelsen af boliglovene i december 1958“,

og i begge den højtærede boligministers svar sagde han, at man agtede at give erstatning på grund af stigningen i den effektive rente efter december 1958.